

Deník praštěné 4cátnice

II.

Proč

zrovna

já?

Yvonne Hassl

Deník praštěné 4cátnice II.

Proč zrovna já?

YVONNE HASSL

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© **Yvonne Hassl**

Deník praštěné 4cátnice II.

Autor: Yvonne Hassl

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-60-0 EPUB

978-80-88394-61-7 MOBI

978-80-88394-62-4 PDF

Obsah

PROLOG

ŠOK

PLÁN

KRUTÁ PRAVDA

POMSTA

STRIPTÝZ

BLÁZNIVÍ NÁJEMNÍCI

VEČEŘE V RESTAURACI U ZÁMEČKU

VYVOLÁVÁNÍ DUCHŮ

RANDE NA ZÁMKU S PODIVÍNEM

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

PŘEPADENÍ

RANDE S POLDOU

PROLOG

Volné pokračování knihy

Deník pražské 4cátnice

Upozornění!

*Jakákoliv podobnost se skutečnými postavami je čistě náhodná,
přestože je příběh motivován faktickými událostmi.*

ŠOK

Píše ses rok 2010. Pěkné číslo, ale už mě to všechno zmáhá. Pracovat jako pokladní v supermarketu – to je opravdu terno. Bože, těch řečí, co si musím od „milých zákazníků“ vyslechnout. *‘Proč je tady jiná cena? Proč nepřivezli mléko? Jak je to možné, že to nemáte, když je to v letáku? Proč? Proč? Prooooooooooooooooooč???’*

Zaparkuji svou starou Felicií ve stodole a najednou mě sevřel podivný pocit. Něco je jinak, ale nevím ještě co ...

Kocour sice jako obvykle na mě zírá, přesněji řečeno na mou kabelu, kde cítí jídlo. Pes ve svém kotci štěká radostí a vrtí ocáskem, tak jako každý den, ale něco je špatně ...

Stále bydlíme ve starém statku ve tvaru do U, kde na jedné straně je bytová jednotka 3 + 1, přejdete dvorek a stanete u dveří druhé bytové jednotky 2 + 1, která je po rekonstrukci, žel zde nikdo nebydlí. Chtěli jsme zde ubytovat rodiče, až budou nemohoucí, ale oni nechtějí o tom ani slyšet, jsou zvyklí na město. Nájemníky manžel nechce a děti syn a dcera ... *‘Bydlet v téhle díře? Ani omylem,’* dvojhlasně zaúpěli.

Z kluka se stal zdravotní bratr a z dcery ekonomka, která ovšem dělá zástupkyni vedoucí ve výše zmíněném supermarketu. Trpí – je to náročná práce jak fyzicky, tak psychicky. Syn sice svou profesi vykonává, ale taktéž s velkým sebezapřením. Nesnáší ženský kolektiv, nesnáší ošetřovatelky, které se motají a nic pořádně

neudělají. Nesnáší namachrované doktory, a pořád mu něco vadí – leze mi s tím šíleně na nervy.

Manžel skončil s podnikáním a pracuje jako účetní u jedné počítačové firmy. Jak moc nenávidí účtování, a pořád se nad něčím vzteká. Ovšem mohu své drahoušky kritizovat, když ani já nejsem se svou prací spokojená? Ale žijeme v regionu, kde je pracovních příležitostí jako šafránu, takže táhneme tu káru dál ... do této chvíle jsem si to ještě myslela.

Odemknu dveře ... Proč se zamkli? Přivítalo mě hluboké ticho. „Kde jste všichni?“

Ticho. Položím tašky s nákupem do chodby. Kluk, holka i manžel měli být doma. Včera nikdo nic neříkal, že nebudou doma. Jako první klepnu na dveře syna. Dveře byly pootevřené ... všude děsný nepořádek. Bylo na první pohled jasné, že si narychlo balil věci. Na posteli ležel lístek. Chvějící se rukou vezmu popsany kus papíru a čtu:

*Ahoj mami,
odjíždím se svou přítelkyní do Prahy. Dělá makléřku a já jsem se rozhodl, že se taktéž vrhnu na prodej nemovitostí. Nemám rád loučení, však to víš – zavolám, jak dojedeme.*

Polknu na prázdno. Můj syn opustil takovou bezvadnou práci a chce dělat makléře? Profesi, o které nic neví? Vyměnil jistotu za nejistotu? Odjel bez rozloučení – to bolelo nejvíc.

Vstoupím do pokoje dcery a naskytl se mi stejný obraz. Pootevřené dveře od skříně, věci popadané na zemi. I ona se zřejmě v rychlosti balila, ležel na posteli papír.

Ahoj mamčo,

odjíždím s bráchou, přijela pro něho jeho přítelkyně. Pojedu s nimi do Prahy, a pak do Německa se svou nejlepší přítelkyní. Našli jsme si tam práci. Budeme obě pracovat u jedněch boháčů jako au-pair. Omlouvám se, že jsem ti to neoznámila předem, ale víš, jak nesnáším tvoje rady do života. Mám tě ráda, měj se moc hezky.

Zatočil se se mnou svět. To bylo silné kafe. Dopotácela jsem se do kuchyně, držíc oba dopisy na rozloučenou v ruce. Vůbec mě nepřekvapilo, že na stole byl třetí lístek.

Ahoj,

tak, ať to máš z jedné vody. Odcházím bydlet ke své přítelkyni. Dobře víš, jak nemám rád scény. Zbytečné hádky a emoce – je rozhodnuto. Miluji jinou ženu. Promiň, že to řeším tímto způsobem, ale ty jsi silná žena a ...

Víc jsem nečetla. To stačilo ... na mé zhroucení toho bylo víc jak dost.

Všechny tři zprávy na rozloučenou jsem postavila vedle sebe a opřela o velký oválný proutěný košíček s ovocem. Sedla jsem si na židli a koukala na ty tři cáry papíru jako na zjevení.

Proč takhle? Ano, děti vyletí z hnízda a manžel odejde k milence. Ale takovým způsobem? Proč nikomu nestojím za slovo? Proč? Co bylo špatně? Děti nedostaly najíst? Chodily špinavé do školy? A co vadilo manželovi? Nikdy si nestěžoval. Do prdele, co se stalo? Proč mě opustila moje nejbližší rodina? Moje krev, moje

všechno. Co mi zůstalo? Rozdrbaný barák, tedy jeho polovina, kocour a pes.

Ticho a ťukot hodin trhalo moje vzdechy. Stále zírám na ty papíry. Nevím kolik uplynulo času. Tma rozhodila svou síť bez jediné hvězdy. Nic nevidím. Vezmu ze stolu zápalky a škrtnu ... Chvějící se plamínek ozářil slova: *Miluji jinou ženu*. Děkuji plamínku, že jsi mi to připomněl. Zapálím růžek papíru. Zapálím tu děvku. Hoří! Hoří! Ohnivý kohout se zvětšoval. Už hořely všechny tři vzkazy a dokonce i ubrus. Plameny začaly olizovat konec záclony. Netrvalo dlouho a hořela celá záclona. Ohnivec už byl u garnýže. Fascinovaně pozoruji celý výjev. Náhle mi z ubrusu plameny skočily do klína.

„Au,“ konec přestavení. Začínám hasit. Podařilo se! Klesnu na pohovku v obýváku. Proč? Slzy se mi derou do očí. Proč? Bože jako děcko, jsem se pořád ptala: Proč zrovna já? Proč trpím jen já? A je to tady zase. A je to mnohem horší. Opustily mě děti a manžel. Bez rozloučení! Jsou pryč a vůbec nikoho nezajímá jak mi je.

Ne, ne, ne. Takové děti nejsou. Určitě syn ani dcera nevěděli, že mě dnes opustí i manžel. On jen využil situace. *Ať to máš z jedné vody*. Vypij si tu hořkost do dna. Chci umřít. Takovou zradu nesnesu. Jak mám žít? Jak si on představoval, že budu žít? Neřeší to. Nemá mě už rád, tak je mu to jedno. A měl mě někdy rád?

„Tik, tak, tik, tak!“ Mám chuť rozbít ty uřvané hodiny. Ale nemám sílu. Koukám netečně na strop. Bledá luna na mě pokukuje z pod závěsu. Ticho je zadumané, hluboké, klidné a teskné, kanou mé slzy do klína. Zblázním se zas a zas. Kde se poděla naše láska? Proč je náhle zašlapaná lidskou bídou? Jen popel po ni zbyl a velká bolest u srdce.

Nikoho nezajímám. Sic dvě přítelkyně od dětství mám. Klárka – sluníčko s vlasy hedvábnými. Je milá, vždy měla pro mne pochopení a dobrou radu. Pomáhala mi s mými svízeli, jak to jen šlo. Aneta – ubrblaná, ke všemu plno blbých řečí, ale patří ke mně stejně jako Klárka. Aneta, ta mi pomůže se z toho dostat. Žel nemám sílu s někým mluvit, a navíc se stydím. Takhle se neopouští ani pes natož člověk. Co si budou o mě lidé myslet? A co je mi po nich. Jak se zbavit té hrozné bolesti? Proboha, vždyť ON riskuje moje zdraví. Opustit mě ve chvíli, kdy odjedou i děti.

*Slzy jsou vzácné drahokamy,
smutek s touhou je rodí
s oči jsou jim kolébkami,
pláč za ruku je vodí
truchlivými alejemi.*

Jiříku, tvoje verše jsou nádherné, umřels tak mlád. Jenže mě se ještě nechce umírat. Jsem zvědavá, co bude dál. Vráti se ke mně manžel? A pokud by se vrátil, mám dělat jakoby nic? Ne – mám svou hrdost a tahle zrada se neodpouští.

„Tik, tak, tik, tak,“ čas plyne, ten nebere ohledy. A kdo je bere? Čas prý všechno zhojí. Žel existují rány, které nezahojí ani čas.

„Máš mne – nedbáš mne, ztratíš mne – poznáš mne.“ Já jsem tě dbala bídáku. A ještě poznáš můj hněv, ale trochu jinak, než by si předpokládal. Pomsta bude sladká.

Začíná svítat. Mám ranní směnu, to znamená v 4,25 hodin budíček. Budíček! Já dlouho nebudu schopna něco dělat. A už vůbec se nechci ukazovat na veřejnosti.

„To je ona, vidíte ji? Opustil ji manžel i děti. Nikdo ji nemá rád,“ jde slyšet ze všech stran.

„Držte huby! Co vy víte? Nic!“ tiše zaskučím.

„Crrrrrrrrrrrrrr,“ náhle se rozvoní mobil. Krve by se mě nedořezal. Chce se vrátit, určitě mu na mě záleží. Přece musí vědět, jak trpím. Vrhnu se na mobil a ... nechám ho spadnout na pohovku. Vedoucí počítá svoje ovečky a jedna chybí. Je vytrvalá – nikdy se nestalo, že bych bez omluvy nepřišla do práce. Ještě, aby tady poslala poldy. Ta ženská je všeho schopná. Zmáčknu zelené tlačítko.

„Halo! Jste tam?“ ptá se rozezleně.

„Mám teplotu, vzala jsem si prášek na spaní. Je mi zle, jdu k doktorovi,“ zachroptím.

„A to jste nemohla včera zavolat, že je vám špatně?“ bojuje dál.

„Polib mi prdel. Mě opustila rodina – co je mi po tobě a podělané pokladně,“ řvu na vypnutý mobil.

Jak je mi vše jedno. Jindy bych se přelomila vejpůl, aby si o mě v práci nikdo nic špatného nemyslel.

„Tik, tak, tik, tak,“ uplynuly tři hodiny a já pořád zírala do stropu.

Náhle začal štěkat pes a bojácně. Někdo se ochmetá kolem chalupy. Poznám, když štěká na zvíře nebo na lidi. Ztuhne mi krev v žilách. Třesu se strachy. Stačí kopnout do okna a jsou vevnitř. Sama žít tady nemohu a plakat dětem do telefonu, aby se vrátily, že se sama na statku bojím. To je nemyslitelné.

„Křáp!“ někdo na půdě rozbil okno. Nebo to byl průvan, protože bylo otevřené? Polknu na prázdno a nastražím uši. Bože jak tohle vydržím. Běžím si do batohu pro pepřový sprej a samo otevírací kudlu.